

Er zijn Praters en Zwijgers, Doeners en Denkers, Ondernemers en Afwachters. Allemaal proberen ze niet te verdrinken in het moeras van verdriet en weg te blijven van het altijd dreigende drijfzand. Maar waarom praten we er in onze cultuur nog steeds niet gewoon over? Waarom hangt er nog altijd een zwaar taboe over de dood?

Soms ontbreken de woorden om je medeleven te betuigen, maar je bent wel belangrijk voor degene die rouwt. Zelf kun je het misschien niet voelen, maar wel dichterbij komen. Ook als woorden tekortschieten, kun je wel nabij zijn.

Wanneer je voelt dat praten nu juist niet gewenst is, weet je ook voldoende voor dat moment. Misschien is een enkel woord in een volgende situatie of ontmoeting juist wel weer gewenst. Maar maak van rouw geen stille pijn, geen taboe, geen afwijzing.

Maak ruimte voor verbondenheid en raak de ander niet kwijt.

Genoeg gezwegen.

Rouwen is géén pretje.

Je hoeft ook niets te zeggen
maar geef mij dan
een lach

Je hoeft ook niet te praten
maar zeg mij wel
gedag

Een knikje is ook goed
het maakt niet uit
hoe je het doet

Maar kijk niet weg....
dan is het goed

Stilte voor de storm

Geschokt, onthutst, sprakeloos...

Zo gaat dat dus, ooit... op enig moment stopt het hart met kloppen.

Maureen en ik zaten er verslagen bij, overrompeld door de dood en door het aanschouwen dat Fabian echt gestorven was.

Niet te bevatten.

Een sterk hart volgens de neuroloog en Fabian was nog jong, dus had hij Fabian destijds nog vijf tot vijftien jaar gegeven.

Dat was zijn prognose bij het constateren van de eindigheid door een hersenziekte. Maar Fabian kreeg er zelfs nog een half jaartje in reservetijd bij. We konden zijn negenentwintigste verjaardag nog vieren.

Hij mocht maar 29 jaar worden en dat was nu bereikt.

Er volgden twee stille uurtjes waarin we even moesten landen.

We belden het jongste zusje uit haar bed met het verdrietige bericht dat haar oudste broer Fabian was overleden. Ook zij was in shock en maakte zich meteen klaar om naar huis te komen. Daarna hebben we Ciska van het palliatieve team gebeld en zij kwam meteen naar ons toe.

Zij had direct de huisarts al gebeld om de schouwing te verrichten. Lamgeslagen stonden we rondom Fabian. We moesten hem even iets anders op het bed leggen. Wat voelde hij nog warm aan. Alsof het allemaal niet waar was en hij nog gewoon lag te slapen. Maar wat zag hij er moe en slecht uit. Dat was zo verschrikkelijk verdrietig om te zien.